

Sygn. akt II K 762/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Wojtowicz

Protokolant: Edyta Sieniawska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie- P. T.

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016 r. sprawy karnej

1. O. K. (1) – s. S. i J. z d. S., ur. (...)

w O., zameldowany (...)-(…) O., ul. (...). P. (...)J. J. (2) (...)zam. K., ul. (...)

2. D. S. (1) – s. M. i D. z d. W., ur. (...)

w O., zameldowany (...)-(…) U., U. (...), zam. K., ul. (...)

oskarżonych, o to że:

w dniu 27 maja 2016 r. w K. przy ul. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w pobiciu W. L. (1), w ten sposób, że O. K. kopał go po całym ciele, a D. S. uderzał go pięściami po całym ciele powodując u niego obrażenia ciała w postaci urazu twarzoczaszki i głowy, złamania nosa, perforacji błony bębenkowej ucha prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej dni 7-miu trwający w rozumieniu art. 157 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk

I. uznaje oskarżonych O. K. (1) i D. S. (1) za winnych popełnienia opisanego wyżej czynu, przy czym opis ten uzupełnia o stwierdzenie, że obydwaj oskarżeni wywrócili pokrzywdzonego na betonowe podłoże, a D. S. trzymając rękami głowę W. L. (1) uderzał nią o to podłoże, a ponadto przyjmuje, że czyn oskarżonego D. S. (1) stanowi przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk a czyn oskarżonego O. K. (1), który jedynie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, stanowi przestępstwo z art. 158 § 1 kk i

skazuje

- D. S. (1) na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 33 § 1 i § 3 k.k. oraz art. 37a kk na karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

- O. K. (1) na podstawie art. 158 § 1 kk przy zastosowaniu art. 33 § 1 i § 3 k.k. oraz art. 37a kk na karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

II. na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych środków karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia oraz częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwot na rzecz pokrzywdzonego W. L. (1) :

- 1 000 zł od oskarżonego O. K. (1)

- 4.000 zł od oskarżonego D. S. (1)

III. na zasadzie art. 627 kpk oraz art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków związanych z postępowaniem w kwocie po 100 zł oraz **wymierza** opłaty- O. K. w kwocie 150 zł a D. S. w kwocie 300 zł.

IV. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. L. (1) kwoty po 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt II K 762/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2016r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

- oskarżeni D. S. (1) i O. K. (1) pochodzą z O. i początkiem roku 2016r. rozpoczęli prowadzenie sklepu obuwniczego w K. przy ul. (...) oraz wynajmowali lokal mieszkalny na piętrze, w bezpośrednim sąsiedztwie lokalu gastronomicznego (...). W lokalu tym bardzo często przebywał, zaprzyjaźniony z jego właścicielem, pokrzywdzony W. L. (1) – w tych okolicznościach nastąpiło powierzchowne zapoznanie się oskarżonych i pokrzywdzonego. W podobnych okolicznościach doszło do zapoznania się przez oskarżonych z B. M. (1) i jej koleżanką E. J.; oskarżeni okazjonalnie spędzili z w/w czas w lokalu gastronomicznym (okoliczności bezsporne wynikające z częściowych wyjaśnień oskarżonych oraz z zeznań W. L. i E. J.).

W dniu 26.05.2016r. w godzinach wieczornych pokrzywdzony W. L. spotkał się z E. J. i B. M. w lokalu (...), gdzie przebywali przez kilka godzin, przy czym W. L. i B. M. wypili po 1-2 piwa. W trakcie tego pobytu widzieli przemieszczających się płytą (...), w kierunku lokalu (...), oskarżonych. Po pewnym czasie w/w trzy osoby postanowiły udać się do lokalu (...), znajdującego się na piętrze w sąsiedztwie restauracji (...), gdyż odbywała się tam dyskoteka. W trakcie pobytu w tymże lokalu – trwającego znacznie krócej niż poprzedni pobyt w (...) -W. L., M. M. i E. J. spożyli po 1 piwie, zajęci byli rozmową a także tańczyli; widzieli wówczas w lokalu oskarżonych D. S. i O. K.. W nieco późniejszym czasie ok. godz. 1- 2 w nocy pokrzywdzony, wraz z wiadomymi kobietami, postanowił już opuścić dyskotekę i w tym celu zszedł na poziom podcieni (...), gdzie jeszcze zapalił papierosa i wspólnie z B. M. i B. J. prowadził rozmowę. Po krótkim czasie z lokalu wyszli również D. S. i O. K., którzy odezwali się do wspomnianych kobiet słowami obraźliwymi i wulgarnymi. Zareagował na to W. L., który podszedł do oskarżonych i żądał przeproszenia towarzyszących mu kobiet. Oskarżeni zaczęli się powoli oddalać w kierunku końca podcieni, a D. S. wciąż obrażał B. M.. W L. nie ustępował i wciąż usiłował nakłonić w/w do przeprosin. Pokrzywdzony oprócz tego żądania w żaden sposób nie sprowokował sytuacji, która później nastąpiła. Mianowicie oskarżony D. S. uderzył W. L. pięścią w głowę, po czym obydwaj oskarżeni, działając wspólnie, przewrócili go na posadzkę podcieni, a następnie D. S. usiadł na pokrzywdzonym okrakiem i zaczął go okładać pięściami po głowie, jak również chwycił go za głowę i zaczął nią uderzać o betonową posadzkę. O. K. (1) w tym czasie wykonywał kopnięcia pokrzywdzonego po tułowiu i nogach. Zdarzenie to rozpoczęło się kilka metrów od wejścia do (...), przy którym dotychczas siedziały na gzymsie B. M. i E. J.. Wspólnie z tymi osobami znajdował się jeszcze jeden osobnik n/n mężczyzna, z którym wcześniej W. L. palił papierosy i który prowadził jedynie obserwację zaś po całym zajściu kategorycznie zastrzegł, że nie chce mieć z tym nic wspólnego i dlatego jego dane zostały przez B. M. i E. J. utajnione. W każdym razie B. M. po całym zdarzeniu powróciła z tym mężczyzną do miejsca zamieszkania.

Widząc zachowanie oskarżonych wobec W. L. obydwie kobiety próbowały sprawców powstrzymać i oddzielić od leżącego i bitego W. L.. Wtedy jednak O. K. (1) odepchnął B. M. i uderzył ją pięścią w twarz. Po dokonanych pobicie oskarżeni oddalili się w kierunku przeciwnej strony (...), gdzie ponad wynajmowanym lokalem sklepowym posiadali również mieszkanie. W tym czasie W. L. zorientował się, że utracił swój telefon komórkowy marki K. i próbował go

odnaleźć przy pomocy B. M. i E. J. co było bezskuteczne. Po kilkunastu minutach do miejsca zdarzenia powrócili D. S. i O. K. , którzy już byli przebrani w inne koszule i którzy zostali wezwani do zwrotu telefonu. Posiadający ten aparat w ręku O. K. użył słów wulgarnych i rzucił telefonem z całej siły o posadzkę, powodując uszkodzenie ekranu smartfona. Pokrzywdzony W. L. wszedł po chwili do taksówki i powrócił do miejsca zamieszkania, gdzie jeszcze w nocy omawianym telefonem wykonał zdjęcia fotograficzne obrazujące jego uszkodzenia ciała (dowód na powyższe zeznania świadków W. L. k. 94 i nast. E. J. k. 96 i nast. , B. M. k. 97 i nast., zdjęcia fotograficzne ze smartfona pokrzywdzonego k. 98).

W następstwie zdarzenia W. L. doznał widocznego otarcia naskórka okolicy czołowej lewej, głębokiego otarcia skóry podudzia prawego, podbiegnięć krwawych okolicy pachowej prawej i lewej, a nade wszystko złamania kości nosa, krwawienia z przewodu słuchowego prawego będącego efektem perforacji błony bębenkowej ucha prawego, a także stłuczenia klatki piersiowej, skręcenia kręgosłupa szyjnego i blizny w okolicy grzbietu nosa oraz stłuczenia stawu skokowego. Powyższe obrażenia spowodowały u W. L. naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres trwający powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk (dowód: dokumentacja lekarska oraz opinia biegłego lekarza sądowego k. 4-6, 23, 36, 38).

Te dowody, które Sąd przeprowadził i na których się oparł, są w swojej treści spójne oraz pozostają we wzajemnym zgodnym powiązaniu. Jako takie, po poddaniu ich przez Sąd swobodnej ocenie, w oparciu o kryteria prawidłowego rozumowania oraz reguły doświadczenia życiowego muszą prowadzić do wniosku, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa pobicia.

Żaden z oskarżonych nie przyznał się do sprawstwa. D. S. w złożonych wyjaśnieniach podawał, że W. L. usiłował od niego ściągać haracze, a także pobierał drobne pożyczki , których nie zwracał. Twierdził również, że W. L. miał na kilka dni przed opisywanym zdarzeniem, zostać pobity przez n/n mężczyznę, któremu sprzedał trefny samochód. Ponadto oskarżony opisywał, że pokrzywdzony ma się zajmować nielegalnymi interesami i wyłudzeniami , jak również chciał wyłudzić od oskarżonego odszkodowanie za rzekomo uszkodzony samochód. Oprócz tych twierdzeń, stanowiących niepotwierdzone wymysły oskarżonego, D. S. wyjaśnił również, że wiadomego wieczoru był przez pokrzywdzonego prowokowany, gdyż W. L. przebywając w lokalu M. miał być „pijany jak świnia” i wypowiadać zaczepne odzywki. Następnie W. L. miał swoje zachowanie kontynuować w dyskoteci (...). Wg twierdzeń oskarżonego towarzyszące W. L. kobiety miały być kompletnie pijane, a jedna z nich, podczas wychodzenia z lokalu, miała wywrócić się na schodach. Oskarżony stwierdził, że wychodząc z lokalu widział W. L., który wciąż go prowokował, więc na odczepne wypowiedział do oskarżonego parę słów, po czym wraz z O. K. oddalił się do mieszkania wynajmowanego po drugiej stronie (...). Po kilku dniach do oskarżonego dotarło, że pokrzywdzony domaga się od niego odszkodowania za pobicie w wysokości 10 tys. zł i w takiej samej treści wysłał do oskarżonego sms. Oskarżony zaprzeczył, aby pobił W. L., i aby w ogóle go uderzył. Stwierdził, że jest to niemożliwe ponieważ posiada niesprawną dłoń – pozbawioną palców nr 3, 4 i 5. Oskarżony zaprzeczył, aby wiedział coś o zniszczeniu telefonu pokrzywdzonego.

Tej samej treści wyjaśnienia złożył oskarżony O. K.; on również, zaprzeczył uderzaniu pokrzywdzonego i kopaniu go, jak również zniszczeniu telefonu, natomiast eksponował napastliwe zachowanie W. L.. Na potwierdzenie swoich słów oskarżeni złożyli do akt płytę CD ze zdjęciami W. L. spożywającego piwo w lokalu M. już po pobiciu tj. w dniu 03.06.2016r. jak również film z daty 08.09.2016r. obrazujący prowokujące zachowanie W. L. przed sklepem oskarżonych.

Linia obrony oskarżonych nie jest w stanie się ostać w konfrontacji z dowodami obciążającymi. Wyjaśnienia oskarżonych zmierzają do przeinaczenia faktów na których opiera się akt oskarżenia , a wręcz do nie brania ich pod uwagę. Oskarżeni bowiem wprost zaprzeczają pobiciu, natomiast o obrażeniach ciała W. L. mówią, że powstały one wcześniej, jak również że mogły one powstać jeszcze tego samej nocy, lecz nieco później, gdy oskarżeni stracili kontakt z pokrzywdzonym.

Wyjaśnienia obydwu oskarżonych są formą dążenia do uniknięcia przypisania sprawstwa. Jednakże dowody obciążające, z którymi Sąd się zapoznał i które powołał , są całkowicie przekonywujące. W. L. nie był upojony

alkoholem w takim stopniu, aby nie wiedzieć jaki był przebieg zdarzeń. Obrazuje to też protokół przesłuchania z dnia 02.06.2016r. (k. 2). Zeznania te znajdują wsparcie w relacji B. M. i E. J.. Przebieg zdarzeń odtworzony z tych źródeł osobowych pozostaje w korelacji z dowodami medycznymi, a nade wszystko z obrazem zdjęć fotograficznych wykonanych przez W. L. w dniu 27.05.2016r. o godz. 03.26 (k. 98). Pokrzywdzony został przez oskarżonych dotkliwie pobity, a następstwem działania D. S. były poważne obrażenia ciała W. L. zwłaszcza w zakresie perforacji błony bębenkowej ucha prawego z osłabieniem słuchu. Obserwujące przebieg zachowania D. S. kobiety, a zwłaszcza E. J. doznały zrozumiałego szoku na widok tego, gdy oskarżony trzymając głowę pokrzywdzonego uderzał nią o kamienną posadzkę podcieni (k. 96 i 97). Wskutek ciosów mierzonych w głowę przez D. S. pokrzywdzony doznał również złamania nosa i licznych obrażeń twarzoczaszki. Stopień winy oskarżonego D. S. i stopień szkodliwości czynu musi być w tych warunkach uznany za ponadprzeciętnie wysoki. Nieco mniejsze nasilenie woli sprawczej występuje po stronie oskarżonego O. K., który uczestnicząc w obaleniu pokrzywdzonego na twarde podłoże jak również kopiąc go po nogach i tułowiu naraził W. L. na niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk. Takie rozróżnienie wynikające z treści wiadomych dowodów nakazuje korektę opisu czynów poszczególnych oskarżonych oraz kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego każdemu z nich. W sytuacji bowiem, gdy ustalony uczestnik bójki swoim wyłącznym działaniem umyślnie doprowadza do naruszenia konkretnego naruszenia czynności narządów ciała, to dla oddania pełnej kryminalnej zawartości czynu konieczna jest kwalifikacja kumulatywna. Rozmiar obrażeń ciała, które wyczerpują znamiona art. 157 § 1 kk opisali biegli (k. 23 i 36), a ich powstanie obciąża wyłącznie D. S.. O. K. nie spowodował u pokrzywdzonego perforacji błony bębenkowej i złamania kości nosa. Dlatego wobec D. S. nastąpiła kwalifikacja z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk a wobec O. K. jedynie z art. 158 § 1 kk.

Obydwa te przestępstwa zagrożone są w części szczególnej kodeksu karnego wyłącznie karą pozbawienia wolności. Sąd uznał jednak za celowe, aby wymierzyć oskarżonym taką karę, która będzie stanowiła realną represję, a przez to pozwoli osiągnąć podstawowy skutek obecnego postępowania tj. zapobiegnięcie popełnieniu nowego przestępstwa w przyszłości. W tym celu Sąd wykorzystał dyspozycje art. 37a kk. Wymierzając każdemu z oskarżonych karę grzywny Sąd uwzględnił zarówno stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu każdego z nich, jak również cele represyjne, wychowawcze oraz związane ze społecznym oddziaływaniem wyroku. Zastosowany wymiar kary uwzględnia również uprzednią karalność każdego z oskarżonych (k. 56-57 i 46-47) oraz zasadniczo brak okoliczności łagodzących. Wymierzając oskarżonym karę Sąd uwzględnił realną sytuację majątkową każdego z nich, jak również możliwości zarobkowe. Oskarżeni z całą pewnością osiągają wyższe dochody, aniżeli chcą to ujawnić przed Sądem (k. 92). W przeciwnym razie nie zorganizowaliby działalności gospodarczej w obcym mieście. Można wspomnieć, iż oskarżonych było stać na zaangażowanie obrońcy z wyboru, a D. S. krótko po zdarzeniu odbył „podróż służbową” do W. (z całą pewnością nie jedyną) a jedna taka podróż niesie za sobą koszty co najmniej 500 zł, dlatego należy uznać, że waga czynu oskarżonego D. S. może zostać oddana jedynie przez karę grzywny zaproponowaną przez oskarżyciela publicznego oraz zastosowaną przez Sąd. Jak już wspomniano, nieco mniejszy jest stopień winy i społecznej szkodliwości czynu O. K. – dlatego temu oskarżonemu Sąd wymierzył relatywnie niższą karę w wysokości 150 stawek dziennych grzywny.

Pokrzywdzony W. L. został przez obydwu oskarżonych zaatakowany w miejscu publicznym, w obecności osób postronnych, a zachowanie oskarżonych dowodzi, iż nie posiadali żadnego szacunku dla dóbr osobistych pokrzywdzonego, a w szczególności nietykalności osobistej i zdrowia. Oskarżeni wyrządzili pokrzywdzonemu zarówno szkodę moralną, jak przede wszystkim uszczerbek na zdrowiu. Stopień tego uszczerbku będzie mógł zostać w całości ustalony w odrębnym postępowaniu cywilnym. Obecnie Sąd jednak uznał za celowe choćby częściowe zasądzenie odszkodowania za tenże uszczerbek, jak również zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Cele restytucyjne i penalne uzasadniają wymierzenie środka karnego na podstawie art. 46§1 kk wobec D. S. w kwocie 4.000 zł, a wobec O. K. w kwocie 1.000 zł. Takie rozstrzygnięcie wypływa ze stopnia intensywności działania każdego z oskarżonych wobec dóbr osobistych W. L..

Zasadą jest obciążenie oskarżonych kosztami postępowania o czym Sąd orzekł na podstawie przepisów powołanych w pkt. III i IV wyroku, rozdzielając wydatki i należności pełnomocnika pokrzywdzonego po 1/2 części na każdego z oskarżonych.